

vi i fællesskab har lagt et loft over udgifterne på 307 mia. kr. – det er 5 mia. kr. mindre end i år – og at der er en fælles vilje blandt de fem finanslovforligspartier til, at de konjunkturgevinst, som vi nu med stor sikkerhed indhøster, ikke skal bruges til nye udgiftskrævende projekter, men bruges til at nedbringe det underskud, som det er så vigtigt for os alle sammen at få ud af verden.

Det er også klart og forståeligt, at såvel Venstres som De Konservatives ordfører understreger deres egne, mere principielle synspunkter i debatten.

SF's mange ordførere, hr. Jes Lunde, hr. Villy Søvndal og hr. Aage Frandsen, og Enhedslistens hr. Frank Aaen talte jo om finanslovforliget i nok så dystre toner – efter min mening alt for dystre toner. Det skal jeg gøre nogle bemærkninger om lidt senere.

Hr. Kim Behnke havde som altid sin helt egen analyse og sin helt egen mirakelløsning, som jeg hverken synes lyder realistisk eller sympatisk.

Men sammenfattende vil jeg efter debatten og især efter de mange timer, hvor vi forhandlede denne finanslov, sige tak for gode forhandlinger til alle, der deltog, også til dem, der i sidste omgang ikke kunne være med i aftalen. Jeg vil også sige tak til de ordførere, der har sagt pæne bemærkninger om forhandlingsklimaet – det siger jeg selv tak for. Jeg synes, klimaet fra alle sider har været godt: Man har bestræbt sig for at få en aftale, hvor man imødekom synspunkter hos hinanden uden at genere hinanden.

En bred aftale er godt for landet. Det er godt, at vi kan udstråle et indtryk af stabilitet og sammenhold om en hovedlinje, der kan give fremgang i økonomien og beskæftigelsen og sørge for, at den fremgang kan løbe frit. Og det er godt, at der er bred tilslutning til den gradvise opstramning i udgiftspolitikken, som regeringen også havde lagt op til.

Dermed er vejen åben for et fortsat sundt, stærkt og afbalanceret opsving i dansk økonomi. Jeg skal ikke trætte med mange tal, men vi har vel næsten været det land i Vesteuropa, der har haft den kraftigste fremgang i økonomien i år, og det vil også fortsætte med en meget kraftig vækst – på 3,7 pct., skønner man nu – i det kommende år.

Det, der er interessant, er, at det altså ikke sker i kraft af, at det offentlige pumper mere ud. Det er det modsatte, der er tilfældet. Og det sker ikke i samme grad i kraft af større forbrug, som det har været tilfældet i år, hvor vi har genop-

rettet mange års undertrykt forbrug og pessimisme i befolkningen; det sker i langt højere grad med mere vægt på eksport og mere vægt på investering, og det understreger, at der er tale om et sundt opsving.

Den finanslov, vi vedtager, giver os med den økonomiske oversigts forudsigelser udsigt til, at der i 1995 vil være 60.000 nye arbejdspladser i det danske samfund, deraf 50.000 i det private erhverv.

Der er nogle, der siger – jeg tror, det var hr. Villy Søvndal – at vi ikke i tilstrækkelig grad har haft velfærdsdimensionen med, da vi skulle tilrettelægge den økonomiske politik. Der mangler omsorg, tror jeg, hr. Villy Søvndal sagde i den sidste tredjedel af sin tale. Jeg forstår egentlig ikke den betragtning. Hvad er egentlig vigtigere for dem, der har været de svageste og de mest udsatte i vores samfund, end at vi får orden på økonomien og gang i beskæftigelsen? Er der overhovedet noget, der på længere sigt har større betydning for at imødegå den polarisering, som vi i alt for mange år har oplevet i vort samfund? Er det ikke det allervigtigste, at vi sikrer den fremgang, som også og især de svageste kan have gavn af?

Det er klart, at der er lang vej til fuld beskæftigelse. Grundene til det har vi diskuteret i mange omgange her i Folketinget. Men efter min opfattelse gør vi med de beslutninger, vi træffer nu, det rigtige på det rigtige tidspunkt: det, der skal til for at fastholde den gode konkurrencekraft og den lave inflation. Vi sikrer, at skatte trykket er svagt faldende, og som det fremgår af tallene vedrørende udgifterne, sikrer vi, at udgiftstrykket er stærkere faldende.

Derfor er vi også i stand til at nedbringe underskuddet i en pæn, hurtig takt. Vi får både i år og næste år et niveaumæssigt fald i underskuddet til et 10 mia. kr. lavere niveau, end vi turde tro for bare et år siden.

I de samlede offentlige finanser falder underskuddet fra i år til næste år fra 40 mia. kr. til 25 mia. kr. Vi kommer i god afstand fra den rigtige side af EF's krav om, hvor langt underskuddet skal ned: Konvergenskravet er 3 pct., og vi kommer ned på 2½ pct. Der er al mulig udsigt til, at vi kan få balance på de offentlige finanser allerede i 1997, og det er meget flot – ikke ud fra en absolut betragtning om, at man skal se at få gælden væk, men det er meget flot i forhold til, hvor hurtigt det går andre steder i Europa, og det er også meget flot i forhold til det tempo, vi fik underskuddet væk i i første halvdel af 1980'erne –